

Sygn. akt VI Cz 1307/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VI Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janina Ignasiak

Sędziowie: SSO Hanna Morejska

SSO Agnieszka Polak (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 października 2016r.

sprawy egzekucyjnej wierzyciela J. S.

z udziałem dłużnika T. S.

skarga dłużnika na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. A. B. w sprawie o sygn. akt Km (...)

na skutek zażalenia dłużnika T. S.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 10 sierpnia 2016r.

sygn. akt XV Co 2337/16

postanawia:

1. oddalić zażalenie,
2. umorzyć postępowanie w sprawie z wniosku dłużnika o zawieszenie postępowania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2016r. Sąd Rejonowy w Częstochowie uchylił czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie A. B. w sprawie KM (...) z dnia 10 maja 2016r., polegającą na ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego w zakresie w jakim wyszczególniono w nich podatek VAT w kwocie 608,73 zł, doliczony do ustalonej opłaty egzekucyjnej (pkt 1), w pozostałej części skargę oddalił (pkt 2).

Argumentując orzeczenie Sąd Rejonowy wskazał, że zaskarżone postanowienie komornika sądowego z dnia 10 maja 2016r. o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego na kwotę 2.646,67 zł zostało wydane zgodnie z przepisami prawa, gdyż komornik wezwał dłużnika do wykonania obowiązku, objętego tytułem wykonawczym poprzez opuszczenie lokalu, wyznaczając termin eksmisji na dzień 12 maja 2016r. Przed tym terminem, w dniu 21 kwietnia 2016r. dłużnik dobrowolnie wydał lokal wierzycielowi, a komornik na wniosek wierzyciela zakończył postępowanie egzekucyjne. Wydanie lokalu nastąpiło dopiero po skierowaniu sprawy do komornika, dłużnik wcześniej nie realizował obowiązku objętego tytułem wykonawczym, dlatego egzekucja była celowa w rozumieniu art. 770 k.p.c. Sąd Rejonowy przytoczył pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 14 grudnia 2001r. III CZP 74/01, OSNC 2002/10/117 wskazujący, że przewidziana w art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji opłata stała uiszczona przez wierzyciela przy składaniu wniosku o wszczęcie egzekucji opróżnienia lokalu z rzeczy lub osób, należy się komornikowi także wówczas, gdy dłużnik opróżnił lokal po wezwaniu go przez komornika do dobrowolnego dokonania tej czynności, w wyniku czego postępowanie na wniosek wierzyciela zostało umorzone.

Sąd I instancji uznał za zasadne uchylenie postanowienia komornika do kwoty 608,73 zł, tj. w części obejmującej podatek VAT, w oparciu o art. 49 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji, który reguluje w sposób precyzyjny maksymalną i minimalną wysokość opłaty egzekucyjnej, jaką może pobrać komornik.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył dłużnik T. S. zarzucając:

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez zaniechanie zbadania materialnej podstawy skargi, w szczególności nie uwzględnienie faktu niekonstytucyjności art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji w konsekwencji oddalenie skargi w tej części,
- naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2015 r. poz. 790) poprzez uznanie za prawidłowe zastosowanie wskazanego przepisu – niezgodnego z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

w ustalonym stanie faktycznym.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie skargi w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zawieszenie postępowania egzekucyjnego sygn. akt Km (...) do czasu rozpoznania przedmiotowego środka odwoławczego, zasądzenie na rzecz dłużnika kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie było nieuzasadnione.

Zarzuty skarżącego sprowadzały się do oceny, czy komornik prawidłowo ustalił stałą opłatę egzekucyjną w niniejszej sprawie w kwocie 2.646,67 zł, w sytuacji, gdy dłużnik dobrowolnie opuścił zajmowany lokal, ale dopiero po wszczęciu egzekucji.

Jako podstawę prawną ustalenia w/w opłaty komornik wskazał art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji. Skarżący podnosił, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 października 2015r. sygn. akt P 3/14 OTK-A 2015/9/145, opublikowanym w dniu 22 października 2015r. stwierdził, że art. 51 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji w zakresie, w jakim nie przewiduje odrębnej stawki opłaty stałej za opróżnienie lokalu mieszkalnego z rzeczy i osób w sytuacji, gdy dłużnik po wezwaniu przez komornika dobrowolnie wykonał obowiązek w wyznaczonym terminie, jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia w tej części.

W tym miejscu należy podkreślić, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie uchyla przepisu art. 51 ust. 1 pkt 3 u.k.s.e. w całości, stwierdza jedynie jego niekonstytucyjność w części, w której nie przewiduje odrębnej stawki opłaty stałej za opróżnienie lokalu mieszkalnego z rzeczy i osób w sytuacji, gdy dłużnik po wezwaniu przez komornika dobrowolnie wykonał obowiązek w wyznaczonym terminie. Trybunał uznaje zatem za niekonstytucyjność brak stosownego uregulowania i wskazuje na istniejącą lukę w prawie. Podobny podgląd został wyrażony w komentarzu Joanny Makowskiej do art. 51 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji Lex ABC nr 289722).

Stosownie do treści art. 49 a ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, wszczęcie egzekucji świadczeń niepieniężnych i wykonanie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych uzależnione jest od uiszczenia przez wierzyciela opłaty stałej. Opłata egzekucyjna jest świadczeniem publicznoprawnym, uiszczanym przymusowo z tytułu prowadzonej w konkretnej sprawie egzekucji. Komornik nie może odstąpić od jej pobrania, ani też umówić się co do jej wysokości w konkretnej sprawie. Komornik nie ma także na tym etapie wiedzy, czy dłużnik dobrowolnie opuści lokal. Wierzyciel w niniejszej sprawie był zatem obowiązany uiścić opłatę stałą, którą komornik

przy braku innych uregulowań obliczył na podstawie art. 51 ust. 1 powołanej ustawy. Dłużnik opuścił lokal dopiero po wezwaniu przez komornika, czyli egzekucja okazała się celowa i wierzyciel stosownie do treści art. 770 k.p.c. winien uzyskać zwrot opłaty od dłużnika.

Mając zatem na względzie aktualne brzmienie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, która nie przewiduje innej opłaty stałej w opisanym stanie faktycznym, Sąd oddalił zażalenie.

--	--

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił zażalenie na mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

Sąd umorzył postępowanie z wniosku dłużnika o zawieszenie postępowania jako bezprzedmiotowe, wobec rozpoznania zażalenia na mocy art. 355 § 1 k.p.c w związku z art. 13 § 2 k.p.c.